

да кончаватъ во именительный на в ещѣ Р. и Д. единств. падежи кончаватъ на твёрды гласны, а, ѝ, а други-те пакъ на мекѣ.

Споредъ старославянскій-а изговоръ полугласны-те ѣ и ѣ иматъ голѣмо употребленіе и въ корень-а на слова-та; както можеме да видиме отъ слѣдѣющи-те примѣры: дѣва вѣа, всакъ, дѣщерь, къто, чѣто, мѣногъ, смѣръть, крѣвь, дѣлгъ, сѣкоръ.

Споредъ сегашно-то църковно правописаніе они сѣ замѣнены со пълногласны първа-та со о, а втора-та со е, както: дщерь смѣръть долгъ секоръ, а въ други-те примѣри она со всемъ сѣ исхвърла: два, вса, всакъ, кто, что много.

Мы днеска сохраниваме тыя полугласны въ корень-а, обаче толко тамъ, гдѣ они, споредъ ново-то църковно правописаніе, сѣ замѣняватъ со пълногласны, а въ други-те слѣчай со всемъ они не сѣ слѣшатъ.

§ 120. Гласна-та У има еднакво произношеніе со И, и сѣ употреблява въ църковно-то правописаніе за гърчки слова, писаны съ нея; катю: сѣнодъ, мѣро (благоуханіе), ѣвѣнгеліе, Пѣвелъ.

§ 121. Ф Ѡ. тыя безгласны буквы со всемъ сѣ не своенственны на славянскій-а языкъ, и сѣ употребляватъ толко за гърчки слова; катю: философіа Фѣлімонъ, Ѡебѣдѣръ, каѠізма, ѣкаѠіствъ и проч.